

bulletin pro naše příznivce

Pomáháme mladým lidem, kteří museli odejít z vlastní rodiny nebo jim to hrozí. Doprovázíme je na cestě k nalezení bezpečného místa v životě.

CENTRUM DON
SKM BOSCO

TONDOVO ODHODLÁNÍ

Na cestě za řidičákem

DOBROVOLNICKÉ DUO

Rozhovor s dlouholetými dobrovolníky

I PŘESPÁNÍ POMÁHÁ

Nabídka ubytování

Úvodem

Je sobotní sychravé listopadové ráno, brzy před budíčkem. Vybíháme s několika chlapci, účastníky našeho víkendového Kurzu přípravy na život, do potměňlých pardubických ulic. Ještě před začátkem programu si chceme protáhnout tělo ranním během. Je s námi i jeden mladík, říkáme mu Petr. Nemá pořádné sportovní oblečení a na nohou má pro běh naprosto šílené boty – společenské „lakovky“. Nenechal si to vymluvit, chce to s námi zvládnout. Jako parta mu za to stojíme, přeje si být s námi.

Běžíme tak 5 kilometrů, Petra bolí nohy, má puchýře, ale zvládl to perfektně. Obdivujeme ho, povzbuzujeme ho. Ani jednou na něj nečekáme, ani jednou si nepostěžoval. Borec!

Moc si přeji, abychom pro naše mladé z dětských domovů či pěstounské péče byli místem, kde jim stojí za to být, kde je inspirujeme k překonávání překážek a kde zažijí podporu a povzbuzení v okamžiku, kdy musí vyrazit do sychravého rána v nevhodném oblečení na svůj běh životem.

Díky vám všem, kteří nám v tom pomáháte!

Aleš Kalina
ředitel, předseda klubu

Mě to tam opravdu nebaví, ale vím, že ještě vydržím

Tonda vyrůstal v dětském domově od útlého dětství. Svou rodinu měl vždy rád, ale od mala tušil, že mu rodiče v životě oporou nebudou, protože to prostě nedovedou. Uvědomoval si, že na život bude sám a že se na něj chce řádně připravit.

S naší organizací začal spolupracovat v roce 2016 v kurzech přípravy na život, po roce vstoupil i do Doprovázení. Začínal jako mladý kluk a první rok naší spolupráce byl především o vzájemném poznávání. Potřeboval se ujistit, že jsem bezpečná osoba, že ho nebudu soudit za malé ani velké přešlapy. Těšilo ho, že vidím jeho úspěchy a dokážu ho ocenit.

Postupně jsme k sobě našli cestu a mohli začít řešit závažnější věci. Společně jsme prošli Tondovými prvními závěrečnými zkouškami, nástupem na další výuční obor, školní docházkou a izolací za doby pandemie covid-19, ale také třeba jeho hledáním v oblasti sexuální orientace. Postupně zjišťoval, že v nás jako organizaci má oporu a může se na nás obracet s různými dotazy.

Když Tonda dokončil školu, rozhodl se z dětského domova odejít. Našel si svou první práci jako pečovatel u klientů s Alzheimerovou chorobou. Byla to náročná zkušenost: dvanáctihodinové směny, málo prostoru na odpočinek. První myšlenky na výpověď přišly skoro ihned, ale v rámci našich setkávání jsme pracovali na tom, že je vhodné nechat si na takové rozhodnutí čas a nebyť impulzivní. Tonda to uznal a pokoušel se najít si v této práci „své místo“. To se sice nezdařilo a po šesti měsících dal opravdu výpověď, rozhodnutí však udělal s rozvahou a našetřil si peníze, aby měl finanční rezervu, než najde práci novou.

Další práci našel a zároveň si uvědomil, že si potřebuje zvýšit kvalifikaci. Rozhodl se pro řidičský průkaz. Zprvu si nebyl jistý, zda to dokáže. Báł se, protože si uvědomoval, jakou odpovědnost řidič má, ale možnost získat lepší práci byla lákavá. A tak si v současném zaměstnání dokázal domluvit podmínky tak, aby mohl do autoškoly docházet. Díky projektu Burza filantropie získal finanční příspěvek. Autoškolu bere velice zodpovědně, na lekce se předem připravuje, chodí i na nepovinné teoretické lekce. Stáhl si mobilní aplikaci na procvičování značek, řešení situací na křižovatkách atd.

Současná práce je pro Tonda náročná, změnily se mezilidské vztahy. Často přemýšlel nad výpovědí. Je ale rozhodnutý zůstat, než si řidičský průkaz dodělá. Ví, že v dalším zaměstnání by třeba nemusel mít dobré podmínky pro docházení na lekce a posléze i jízdy. Na našem setkání si rád postěžuje, jak je to těžké, ale poté vždy dodá: „Vydržím, nechci se vzdát a ohrozit tím možnost dodělat si autoškolu.“ Věříme, že se Tonda díky poctivé přípravě stane řidičem a tím si otevře dveře k novým pracovním možnostem.

Za tým Jitka Schlixbierová

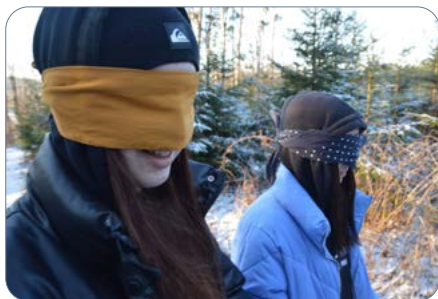
Co se u nás událo v roce 2024

Rok 2024 byl rokem stěhování zpět do naší původní salesiánské budovy. Čekala nás tedy spousta příprav, zařizování, sbírky na vybavení apod., proto jsme byli vděční, že začátek roku plynul ve znamení již zaběhlých aktivit: Kurzy přípravy na život, Setkání absolventů, Ženy pro ženy. Začátkem března se do řad našich sociálních pracovníků vrátila na částečný úvazek po rodičovské dovolené zkušená kolegyně **Bára Novotná**.

V dubnu jsme tradiční **Dny pro dětské domovy** ozvláštnili spoluprací s další neziskovou organizací, a to s Mary's Meals. Naše mladé účastníky zaujalo nejen téma, ale hlavně možnost, že mohou těm nejchudším dětem v Africe sami pomoci svým během v rámci akce MOVE FOR HOPE. Sponzoři Mary's Meals darují za každý kýmkoli uběhnutý kilometr 3 Kč. A naši mladí se hned pustili do akce. Dopoledne na hřišti, a protože odpoledne vydatně přšelo, neváhali se vydat běhat i do tělocvičny. Jejich nadšení a nasazení bylo ohromující!

Květen 2024 byl pevně spojen s **OteFESTem** neboli slavnostním otevřením domu – Salesiánského centra Pardubice – po rekonstrukci. Oslavit tuto významnou událost se vydalo téměř 600 účastníků. Během festivalového odpoledne vystoupili i naši mladí klienti ze dvou dětských domovů.

V červnu jsme zakončili oba běhy Kurzů, vyjeli na tradiční výjezdní plánování na krkonošskou Beatu a poslední týden se přestěhovali. Stihli jsme se však také zúčastnit **Burzy filantropie** s projektem „Řídím, tedy jsem (lépe zaměstnatelný)!\", v níž jsme od donátorů pro naše klienty získali neuvěřitelných 93.000 Kč na uhrazení 90 % poplatku za autoškolu.

Léto proběhlo ve znamení zabydlování a dovybavování, ale i pravidelných schůzek s klienty v rámci Doprovázení. Vašek Čunek vyvezl skupinu odvážných cyklistů na tradiční **letní Cyklo**.

V září jsme s vděčností přijali **Duhové křídlo**, nejvyšší ocenění za práci v sociální oblasti a ve prospěch osob se zdravotním postižením v rámci Pardubického kraje. Ozdobná kachle zavěšená na chodbě nám připomíná, že máme na co být hrdí, a zároveň nás zavazuje, abychom si kvalitu služeb našim mladým klientům udrželi a dál ji rozvíjeli.

S říjnem se rozběhly další dva celoroční Kurzy přípravy na život. Jeden z kurzových týmů se obměnil, na pozici lektora nás z rodičovské dovolené navštěvuje **Anežka Jeníková**, k níž se připojil salesiánský vikář **Marek Sklenář, SDB**. Dva mladí salesiáni, **Jožka Převor** a **Jenda Rozsypálek**, se stali kurzovými dobrovolníky.

Vedle „našich klasických“ Kurzů přípravy na život musíme zmínit také kurzy, které realizujeme už druhým školním rokem v Orlických horách v rámci projektu „Podpora procesu transformace péče o ohrožené děti v Královéhradeckém kraji“. Těší nás důvěra, s kterou se na nás zástupci projektu obrátili. A abychom mohli v **Královéhradeckém kraji** ještě intenzivněji působit i se sociální službou Doprovázení, přijali jsme dvě nové kolegyně, které k nám od ledna nastoupí. Bude nás za celých dvacet let nejvíce!

Listopad nám otevřely opět Dny pro dětské domovy, jejichž název jsme aktualizovali na **Bosco Day**. Věnovali jsme se tématu „Dušiček a Halloweenu“, podle účastníků i dobrovolníků se den vydařil i přes – nebo právě pro – silné téma. V celém týmu jsme také absolvovali letos poslední z řady **různých školení**, kterými si upevňujeme nebo získáváme dovednosti potřebné pro naši práci a která díky podpoře Nadace ČEZ mohou probíhat přímo v našich prostorách a jsou šitá nám a potřebám našich mladých klientů na míru.

V prosinci se těšíme z **Adventního koncertu**, společně i s kolegyněmi na rodičovských dovolených se potkáme na vánočním večírku a budeme vyhlížet začátek dalšího roku, kdy **oslavíme už celých dvacet let naší existence**. Díky, že jste s námi!

Střípky z naší práce

Zuzanu čekala letos důležitá životní etapa, které předcházelo mnoho otazníků. Měla před sebou závěrečné zkoušky na odborném učilišti a odchod z dětského domova. Společně jsme se zaměřily na vizi její budoucnosti. Zuzana i vzhledem ke svému lehkému mentálnímu handicapu nevěděla, jaké možnosti po odchodu ze zařízení má, proto jsem tu byla pro ni, abych jí tímto složitým obdobím provedla. Zuzka závěrečné zkoušky úspěšně splnila. Odešla bydlet k příteli a rozhodla se pokračovat ve studiu na oboru Pečovatelka. V zařízení nevěřili, že by ve studiu pokračovala. Já jsem v ni důvěru měla a mám. Zuzka se postupně snaží osamostatňovat, jsem jí oporou a společně máme z pokroků radost.

Magda s námi spolupracuje tři roky a po celou dobu plní své povinnosti zodpovědně, pracuje na sobě, posouvá se. Umí samostatně bydlet, šetří si peníze, byla dokonce schopná udržet si jedno zaměstnání po celý rok. Jednoho dne se však spontánně rozhodla, že vezme své našetřené peníze a vydá se do světa. Vyrázila do Bulharska, kde neměla žádné jistoty, jen sliby. Velmi záhy zjistila, že tohle nebude příběh jako z pohádky. Vrátila se s prázdným účtem i peněženkou, ale s důležitou zkušeností. Svěho snu se nevzdává, do světa chce vyrazit znovu, ale už ví, že příště je nutné se na to připravit.

Ondra je patnáctiletý mladík, který dobře obstál ve zkoušce, kterou mladí v tomto věku prochází. Dostal se na střední školu, na kterou se hlásil, dobře se začlenil jak do kolektivu třídního, tak internátního a má dobré výsledky ve škole. Přesto se po třech měsících studia rozhodl, že změní obor a přestoupí na jinou školu. Své rozhodnutí mi sebevědomě oznámil se slovy: „Přece nebudu dělat něco, co mě nebaví!“ Mým slovům obdivu nerozuměl. Jak to máte vy? Ruku na srdce, měli byste taky tolik kuráže a vydali se znovu do neznámých vod, nebo byste z pohodlnosti zůstali?

S **Tomášem** se známe od jara loňského roku, kdy byl zařízením vytipován pro službu Doprovázení s vidinou osobního přínosu po jeho odchodu z dětského domova. Tomáš byl zprvu nedůvěřivý. Měl jasnou představu o své budoucnosti – co nejdříve něco významného v životě vybudovat a dokázat všem, že na to má! Vroucí urputností dorůstajícího dospěláka i přetrvávající dětskou naivitou a nerozvážností se snažil vymanit z představ svého

okolí, že se dá po vzoru blízkého příbuzného na dráhu kriminálního. V den osmnáctých narozenin Tomáš opustil ústavní zařízení, ale přes původní plán plynule pokračovat do Domu na půl cesty se vlivem sledu událostí ocitl na ulici a trochu se nám vzdálil. Zakusil životní turbulenci, která představovala krátkodobou finanční a bytovou nestabilitu. Bylo to pro něj velmi složité období, ale díky navázané spolupráci již v zařízení Tomáš věděl, že se o nás může opřít. Pomohli jsme mu s životním letadlem proletět bouří a bezpečně přistát. Konkrétně s vyřízením sociálních dávek a návratem zpět do školy, kde ho příští rok čekají „závěrečky“. Držíme Tomášovi palce, aby tuto i další životní lekce zvládl úspěšně zdat.

Martin prožil své počátky života v dětském domově. Postupně pracoval na tom, aby chyby svých rodičů neopakoval a své rodině poskytl jen to nejlepší. Jeho životní cesta ale došla na velkou křižovatku, kde se musel rozhodnout. Partnerka začala selhávat v péči o dcerku a reálně bylo možné, že by mohla být dcerka z rodiny odebrána. Rozhodl se vzít věci do svých

rukou a stal se aktivním tátou. Martin není dokonalý, hodně věcí se učí, ale má touhu situaci zvládnout. Nechce, aby jeho dcera prožila stejný osud jako on, a tak s námi začal opětovně spolupracovat v rámci Doprovázení. Jednáme krom jiného například o nastavení rodinného rozpočtu. Přistoupil i k tomu, že na naše doporučení oslovil Sociální aktivizační službu, která bude spolupracovat na zlepšení péče o jeho dceru. Osud Martinovy rodiny je stále nejistý, ale důležité je, že Martin se rozhodl nevzdat a bojovat.

Martina je ve službě od šestnácti let. Po odchodu ze zařízení otěhotněla, a jelikož nebyla připravená ani zajištěná, rozhodla se své dítě svěřit do pěstounské péče. Bylo to její nejtěžší rozhodnutí v životě, ale věděla, že se sama postarat nedokáže. Chodila do práce, našla si přítele, zpevnila se. Porodila další dvě krásné děti, o které se stará ukázkově. Domácnost si vede fantasticky, naučila se vařit, hospodařit. Už nepotřebovala naši podporu. Pak selhal její partner, podlehl gamblingu a zatížil rodinu dluhy. Nyní je v insolvenčním řízení, má dvě zaměstnání a Martina je celé dny sama s dětmi. Je vyčerpaná a po drobných krůčcích hledá důvěru k partnerovi, hodně se odcizili. V obrovském napětí sahá po alkoholu, protože v takovém prostředí vyrůstala, je zoufalá, ale chce bojovat. Bojí se, že ztratí vše, co vybudovali. Opět tedy nastoupila do Doprovázení a společně budeme hledat cesty, jak rodině pomoci.

Použité fotografie jsou ilustrační, jména byla pozměněna

Dobrovolnické duo

Katka a Lukáš Kánští jsou naši dlouholetí dobrovolníci, kteří se účastní programu Bosco Day (dříve Dny pro dětské domovy aneb „DéDéDéčka“). Podílejí se na dlouhodobých přípravách, během samotného dne moderují, vedou hry i diskuzní skupiny. Lukáš se navíc stará o veškerou grafiku kolem BD a Katka o plánování a nákup jídla. Musíme říct, že jejich nasazení jak pro program, tak pro naše mladé klienty je pro Bosco Day téměř nepostradatelné.

Milí Kánští, kdy a jak vlastně myšlenka dobrovolnictví na DéDéDéčkách – dneska už BéDéčkách – vznikla? Kdo z vás dvou s ní přišel? Zapojili jste se oba ve stejnou chvíli?

K: Ahoj Maruško, pokud se dobře pamatuju, někdy před pěti lety nás oslovil v kostele Vašek Čunek, že by potřeboval nové moderátory téhle akce, aby se zaměstnanci CDB mohli věnovat více klientům. Tenkrát jsem si vůbec neuměla představit, co to bude obnášet a do čeho všeho ještě strčíme nos. Byli jsme se na DéDéDéčka podívat, obdivně sledovali Anežku, kterou jsme měli střídat... První moderátorské pokusy byly více než úsměvné (mluvím sama za sebe). Dnes si říkám, proč jsem byla tak nervózní, vždyť to je jak ve škole, jen trochu jiné a starší žactvo.

L: Je to tak. Vaškova nabídka se neodmítá. Já byl moc rád, že jsme se mohli do projektu zapojit společně. Do té doby jsme ani netušili, jakou měly DDD tradici a že se tu vůbec něco takového pořádá.

Bosco Day je sice dvakrát do roka, ale práce kolem není málo: porady, přípravy, intenzivní záprah v samotný den. Co vás k tomu vede? Motivuje? V čem vám tahle práce dává smysl?

K: Nepřijde mi, že by to byla nějaká zvláštní oběť. Pokud mám mluvit sama za sebe, přijde mi to jako to nejmenší, co můžu udělat – věnovat dva dny v roce těm, kteří neměli takové štěstí. Pro mě je to takové malé Bohu-díky za to, že jsem byla sama tak štědře obdarována rodinou (a přišla k tomu pokladu jak slepá k houslím).

Navíc mě tyhle akce pomáhají držet nohama na zemi v práci (pracuji s nadanými dětmi). „Nezasekávat se“ na maličkostech, mít nadhled a soustředit se na to, co je opravdu důležité.

L: Za tu dobu, co jsme se připojili, se tým vždycky trochu obměňoval, takže jsou přípravy vždycky trochu odlišné. Všechno se naplánuje a připraví, ale samotný den D je vždycky nakonec jiný, než jaké byly představy. Záleží hlavně na dětech. V jakém přijdou rozpoložení, jak se rozdělí do skupin a jak je téma osloví. Ale to je na tom to zajímavé a pestré.

Jsem přesvědčený, že člověk by si svoje „hřivny“ neměl nechávat pro sebe. Měl by se o ně umět podělit, ukázat, že jde po určité cestě a že víra a důvěra v Boha je základ dobrého života. Jít příkladem. Proto se i na tohle téma snažíme s dětmi mluvit.

Co máte na Bosco Day nejraději? Co je naopak nejobtížnější?

K: Mám ráda naši sehranou dobrovolnickou partu a pocit, že můžeme trochu opečovat někoho, kdo si to zaslouží. Dojímá mě, když se mě někdo zeptá, jestli si opravdu může vzít jablek, kolik chce.

A uspokojující je pocit, když program klapne, ideálně nezbude žádné jídlo a my si večer sedneme a dáme nohy nahoru.

Naopak nejtěžší je pro mě asi dlouhá fáze porad před akcí, jsem zvyklá věci řešit trochu šmahem a jsem netrpělivá. A pak samozřejmě vnímat problémy těch dětí. Slyšet, že se jich zřekli rodiče, vidět jizvy po žiletce. Na to si asi nezvyknu.

L: Kačka to vystihla dokonale. Líbí se mi, jak od počátečního seznámení se po určité době dostaneme do fáze, kdy si vzájemně důvěřujeme a můžeme spolu mluvit otevřeně o čemkoliv. Mnoho z dětí mi vždycky „přiroste k srdci“ a mám o ně pak trochu starost.

Naštěstí je tu Centrum Don Bosco a skvělý tým lidí, na které se mohou obrátit a kteří jim pomohou na cestě do jejich dospělého života. Což zní jako reklama, ale je to prostě tak. Jinak by DDD a BD nedávaly smysl.

A naše typická „bulletinová otázka“: co byste popřáli klientům CDB do dalšího roku?

K: Přála bych všem klientům moře lásky. Všechno ostatní se nějak vyřeší.

L: K tomu bych jim chtěl popřát sílu a odvahu vybrat si lepší budoucnost.

I přesání pomáhá! aneb doporučte nás

Jak už v bulletinu mnohokrát zaznělo, přestěhovali jsme se do zrekonstruované budovy Salesiánského centra Pardubice. Díky štědré podpoře dárců – mnohých z vás –, nadací a firem, jsme mohli dům co nejlépe vybavit. Naše „ubytovací křídlo“ slouží především pro víkendové Kurzy přípravy na život a další salesiánské akce, ve zbytku doby (o víkendech i v týdnu) nabízíme prostory k nejrůznějšímu pronájmu (ubytování, kurzy, školení, setkávání apod.). Budeme rádi, když nás doporučíte, **veškerý zisk z pronájmu jde na naši vlastní činnost ve prospěch mladých vyrůstajících v dětských domovech.**

Pronajmout si můžete i další prostory v domě a tím podpořit činnost střediska mládeže nebo kostela.

Přehled míst (pokoje, učebny, sály), kapacit, fotky a ceníky najdete na webu: salesianipardubice.cz/stredisko-mladeze/pronajmy/

Koordinátorkou pronájmů v celém Salesiánském centru Pardubice je Marie Benáková, neváhejte se na ni obrátit se svými požadavky, nabídne vám vhodné kombinace prostor a zodpoví případné dotazy.

Budeme se těšit na viděnou!

Slovo závěrem

Milí přátelé a podporovatelé našeho díla,
děkujeme Vám za to, že na nás myslíte, že jste nám pomocnou rukou
ve chvílích, kdy to potřebujeme, a že díky Vám na to nejsme sami.

Přejeme Vám požehnané Vánoce a vše dobré v novém roce.

tým CDB

Pomozte nám nést osudy našich klientů

Mladým lidem z dětských domovů pomáhají
dlouhodobé vztahy s našimi pracovníky
a stabilní zázemí, které jim vytváříme.

Každoročně pro naši práci znovu
sháníme potřebné finanční prostředky.

Každý Váš příspěvek nám pomáhá
a je pro nás povzbuzením.
Pomozte nám a přispějte na naši práci.
I 100 Kč měsíčně je pro nás důležitým darem.

QR Platba

Sbírkový účet: 2000866436/2010

Podporují nás

PARDUBICKÝ KRAJ

KRÁLOVÉHRADECKÝ
KRAJ

Pardubice

MINISTERSTVO ŠKOLSTVÍ
MLÁDEŽE A TĚLOVÝCHOVY

NADACE
TEREZY MAXOVÉ
DĚTEM

NADACE JST

SALESIÁNI
DONA BOSKA

ChET PARDUBICE
ČLÁN SOCIÁLNÍ SÍŤE

PADĚRA & PARTNEŘI
ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ

KOALICE
NEVLÁDEK
PARDUBICKA

Cílem Bulletinu pro příznivce CENTRA DON BOSCO je **představovat aktivity, posláním i příběhy klientů této organizace. Veřejnosti chceme přiblížit problematiku odchodu mladých lidí z ústavní či pěstounské péče. Pokud jsme Vás zaujali a rádi byste se o našich aktivitách dozvídali pravidelně, kontaktujte nás – budeme Vám zasílat náš Bulletin. Můžete nás pravidelně podporovat, rádi Vás budeme informovat o naší činnosti.**

Bulletin pro příznivce CENTRA DON BOSCO

Informační občasník pobočného spolku Salesiánský klub mládeže, z. s. Centrum Don Bosco

Vydává: Salesiánský klub mládeže, z. s. Centrum Don Bosco

🏠 Zborovské nám. 2018
530 02 Pardubice

🌐 www.dozivota.cz

✉ naceste@dozivota.cz

📱 /dozivota

Tisk: Tiskárna v Ráji s.r.o.

Grafika: Marie Benáková

Odpovědný redaktor: Andrea Šimůnková

Tel.: 774 545 013

E-mail: simunkova@dozivota.cz

